

Democratitzar l'economia

VISTA PRÈVIA

Molt sovint, se'ns presenta l'economia com si fos una ciència exacta. Qüestió de números, on dos més dos sempre fan quatre. Però l'economia és una mica més complicada que quatre operacions matemàtiques. Perquè els números que sumes i restes depenen de les decisions que prenguis. Per això, l'economia, per damunt de tot, és política. Per això cal democratitzar l'economia.

La crisi econòmica i la gestió dels sacrificis per part de les elits polítiques i econòmiques ha aprofundit en la percepció, avui majoritària, que l'economia tracta de forma molt desigual aquestes elits respecte de la resta de la ciutadania. La desigualtat creixent en termes materials —existent en períodes de creixement però explosiva en temps de crisi—, fa emergir al mateix temps la conscienciació d'una desigualtat també en l'accés als mecanismes de presa de decisió col·lectives. El descontentament i la insatisfacció amb aquestes desigualtats fan sorgir una renovada necessitat de canvis estructurals en les institucions polítiques i econòmiques per tal que reportin resultats més equilibrats i a favor de la majoria. Retornar la confiança en l'economia i el seu paper per a millorar la qualitat de vida de la societat és fonamental per a garantir l'estabilitat i la prosperitat de les nostres societats. Recuperar la confiança en unes institucions que avui semblen allunyades dels interessos de la majoria, i fins i tot poc empàtiques amb el seu dolor, suposa una urgència per a la democràcia.

La democratització de l'economia pot ser tractada des de dues vessants. La primera, des de la voluntat de fer arribar a la majoria els beneficis econòmics del creixement en forma de millores en la qualitat de vida. La segona, des de la millora de la legitimació democràtica de la política econòmica i del paper de les institucions en la presa de decisions col·lectives per a obtenir resultats més equilibrats i més acceptables per al conjunt de ciutadans. Aquest article intenta reflexionar sobre

Daniel Albaladejo
Professor lector del departament de Política Econòmica
i Estructura Econòmica Mundial de la UB
albalade@ub.edu

» Els resultats del mercat no sempre són els més eficients i quasi sempre no són prou equitatius. El *laissez-faire*, la llibertat per si sola, pot reportar resultats desastrosos per a la col·lectivitat

la democratització de l'economia des d'aquestes dues vessants.

Mercats globals vs. estats nacionals

Les receptes tradicionals de la socialdemocràcia i de l'economia social del mercat comparteixen amb el liberalisme el fet que se sustenten en la confiança en el mercat com a mecanisme d'assignació de recursos i en la llibertat i atomització de les decisions dels diferents agents econòmics. Per contra, a diferència del liberalisme, la intervenció de l'estat —del col·lectiu sobre les accions individuals— no només no és immoral, sinó que és necessària. Els resultats del mercat no sempre són els més eficients i quasi sempre no són prou equitatius d'acord amb les preferències socials dels ciutadans. El *laissez-faire*, la llibertat per si sola, pot reportar resultats desastrosos per a la col·lectivitat. La llibertat dels individus pot tenir unes repercussions sobre el col·lectiu que poden transgredir els objectius socials bàsics, consensuats. El paper de l'estat com a representant de la col·lectivitat és el d'utilitzar els mecanismes al seu abast per a (1) orientar l'acció individual cap a les finalitats col·lectives, definides per mitjans democràtics, (2) redistribuir la riquesa d'acord amb les preferències per a l'equitat de la societat i (3)

influir en l'activitat dels agents quan la lliure acció no comporta ni tan sols l'eficiència esperada.

Tanmateix, aquestes receptes i els instruments que tenen al seu abast, semblen avui incapaces de respondre als reptes actuals imposats pels canvis profunds en la dinàmica capitalista. Aquesta incapacitat debilita les opcions polítiques progressistes i les alternatives econòmiques d'impuls a la regulació econòmica dels mercats. La globalització ha situat el mercat a un altre nivell, lluny de la sobirania dels estats nació. I per tant lluny de l'àmbit d'acció i dels instruments dels governs nacionals. La globalització no només té repercussions crucials sobre les empreses i treballadors, sinó que també en té sobre l'efectivitat del paper dels governs, i per tant sobre la capacitat col·lectiva de limitar la desigualtat i fomentar l'eficiència dels mercats. La incapacitat d'aquestes receptes pot explicar una bona part de la frustració dels votants dels partits socialdemòcrates a Europa davant del seu fracàs econòmic i la seva manca de diferenciació efectiva, més enllà de la retòrica, respecte dels partits liberals i conservadors. I d'aquesta frustració i debilitat s'observa un trasvasament electoral cap a moviments populistes que sovint tenen com a solució el tancament, el replegament intern i l'abandonament del mercat i la llibertat.

Mentre l'acció dels estats se segueixi circumscribint en l'àmbit de la seva sobirania nacional i no aconsegueixi situar-se al mateix nivell global que ho fa el mercat, serà difícil revertir els efectes perversos dels mercats lliures. Seguirà essent difícil revertir la desigualtat econòmica i la desigualtat en l'accés al poder. El que en darrer terme suposa una amenaça per a la democràcia.

Si no s'és capaç de domesticar allò que produeix resultats perversos per a la majoria, el sistema en si es converteix en pervers. El costat fosc del mercat global sense intervenció és la inestabilitat macroeconòmica i les seves conseqüències en termes de recessions i depressions econòmiques, la gran volatilitat en els mercats, l'aprofundiment de les desigualtats, la inseguretat, la degradació del medi ambient... La reacció és el tancament i l'aïllament per tal de recuperar el control perdut amb la globalització. Recuperar seguretat. La reacció és abandonar el mercat i potser, amb ell, la llibertat. Evitar-ho requereix de canvis només possibles amb la cessió de sobirania a entitats supranacionals i l'establiment d'institucions globals multilaterals que gaudeixin del reconeixement dels estats i de la cessió per part dels mateixos de poder coercitiu i d'instruments de regulació. A ningú se li escapa la magnitud de tal repte. I a ningú se li escapa les dificultats per a

Mentre l'acció dels estats no aconsegueixi situar-se al mateix nivell global que ho fa el mercat, serà difícil revertir els efectes perversos dels mercats lliures

conjugar unes institucions tan allunyades de la ciutadania amb la legitimitat democràtica. Un repte a escala global encara més ambiciós que el propi projecte de la Unió Europea on constatem periòdicament la dificultat d'avançar en la cessió de sobirania i en la seva democratització institucional.

Productivitat i competència per a afavorir el degoteig i defensar l'estat del benestar

No hi ha major perill per a la democratització de l'economia que la pèrdua de productivitat i la manca de competència. No hi ha major perill per a l'estat del benestar que la pèrdua de productivitat i competitivitat de l'economia. No hi ha major perill avui per a la democràcia occidental, i en particular europea, que el debilitament de l'estat del benestar.

La cara amable del mercat és aquella en què la lliure decisió d'agents atomitzats perseguint el seu propi interès produeix resultats eficients. Cal recordar que l'eficiència no és més que la maximització dels *outputs* donats uns *inputs* o la minimització dels *inputs* emprats per a l'obtenció d'un *output* prefixat. És donar el millor ús possible als recursos disponibles. Assolir aquesta maximització implica, utilitzant el símil habitual, augmentar el pastís a repartir.

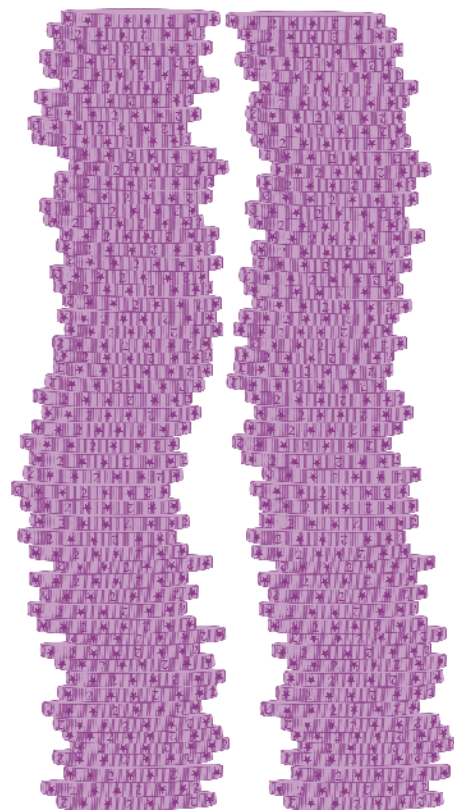
Si el repartiment d'aquest pastís és just o injust no és una qüestió rellevant per a l'eficiència i és on l'estat hi té el paper rellevant per afavorir que sigui prou just segons el criteri de justícia que tingui cada societat.

Dues qüestions clàssiques emergeixen: com podem fer el pastís més gran? I com podem repartir millor el pastís resultant? Aquesta darrera qüestió pot ser descrita també com a teoria del degoteig. Com ho podem fer perquè el creixement econòmic gotegi els seus beneficis cap a totes les capes de la societat?

El paper de la productivitat

La productivitat és l'ingredient indiscutible per fer més gran el pastís. És la condició necessària per tal que en el repartiment posterior n'hi hagi prou per a tothom. Aprofitar tots els ingredients i aplicar la millor recepta possible per tal que ens surti el pastís més gran possible.

No descobrim res de nou en dir que millorar la productivitat passa per invertir en l'educació —millors pastissers—, en el que anomenem el capital humà de l'economia. Passa per tenir les infraestructures adequades, ni excessives ni insuficients, i al servei de l'economia —la millor cuina, el millor forn, les millors eines per a fer pastissos. Passa per fomentar la innovació i la creació de nous mercats —nous ingredients, no-

» La societat està disposada a assumir un grau d'incertesa si forma part d'un projecte econòmic compartit, d'èxit i que reparteix els beneficis amb criteris de justícia

ves receptes, nous pastissos— que permetin millorar i fer pastissos més grans.

La productivitat és la millor via per a ser competitiu en el mercat global de forma sostenible. Els països petits com Catalunya sense un mercat domèstic de mida rellevant, no tenen cap altra opció per a prosperar que la d'obrir-se al món. Per això cal ser competitiu en base a millores en la productivitat, en fer millor les coses. No millorar la productivitat només pot portar les economies a competir en base a contínues devaluacions —pels qui mantenen una moneda pròpia— o per la deflació interna per la via de reducció de salaris i/o beneficis. Una solució que no és sostenible a llarg termini i que perjudica a la cohesió social entre treballadors i empresaris, entre ciutadans i immigrants... El problema d'aquesta estratègia és que amb la globalització sempre hi haurà algú en el món que ho farà per un preu inferior, i que no podrà ser compensat ni tan sols pels costos de transport. La globalització produeix una intensa desigualtat de salaris que perjudica els treballadors amb poca formació que treballen en sectors de poc valor afegit. Aquells més exposats a la competència de salaris. La globalització intensifica la desigualtat entre els formats i els no formats. Però la solució no passa per tancar-se a la globalització, especialment en el cas dels països petits, sinó que passa per

prioritzar les polítiques que milloren la productivitat i per promoure les infraestructures que ajuden a arribar als mercats de forma eficient.

Fet un bon pastís, cal repartir-lo. L'èxit de la millora de la productivitat no seria sostenible sense cohesió social. La competitivitat externa en el context de la globalització requereix de flexibilitat. I aquesta, produeix inevitablement incerteses i inseguretats. La societat està disposada a assumir un grau d'incertesa i d'inseguretat si forma part d'un projecte econòmic compartit, d'èxit i que reparteix els beneficis de forma acceptable segons els seus criteris de justícia. Els països més competitius del món, especialment aquells comparables a Catalunya, són a la vegada països petits, oberts i amb una forta cohesió interna, amb una baixa desigualtat i amb un estat del benestar consolidat. La flexibilitat que requereix la seva economia, tan exposada al món, necessita dotar els seus ciutadans de les millors eines. L'educació és, una vegada més, a la base d'aquest model que situa els seus ciutadans amb la igualtat d'oportunitats necessària per fer front a la incertesa i a la inseguretat del mercat global. Però fet això, el col·lectiu no es desentén dels resultats individuals dels seus membres, ajudant-los en les dificultats, i situant-los de nou a la lí-

nia de sortida amb els instruments que siguin necessaris per tenir una segona oportunitat.

És necessari garantir l'accés i cobertura en els serveis que afecten directament la dignitat de les persones i que suposen la base de la seva igualtat d'oportunitats. Accés a serveis públics i béns preferents, sosteniment col·lectiu a situacions de vulnerabilitat com l'atur, la vellesa, la invalidesa, les malalties... Amb models de finançament que no suposin barreres a l'accés però que tampoc fomentin l'ús irresponsable dels serveis. Que el col·lectiu participi fent-se seves les necessitats bàsiques dels més vulnerables, però que els beneficiaris facin honor a aquest esforç. Per això no només cal canviar les polítiques públiques, també cal canviar les persones. Cal avançar paral·lelament en el canvi moral i ètic de la societat. En la responsabilitat com a ciutadans, en els drets però també en els deures.

Dit això, cal apuntar que la defensa de la cohesió social i la lluita contra la desigualtat pot ser fàcilment segrestada per l'igualitarisme. Igualar a tothom en els resultats, independentment del camí que condueix a la desigualtat és atractiu perquè dóna seguretat davant de tanta incertesa. És atractiu perquè ens situa en una zona psicològica de confort, de seguretat que ens deslliga de la responsabilitat de conduir-nos

en la incertesa. Molts populismes s'aferren a aquest igualitarisme —és clar que en alguns casos excloent els immigrants o determinats col·lectius religiosos o culturals d'aquest nivellament— i ho fan per a sembrar llavors de certesa i de protecció. Malauradament, l'igualitarisme vulnera els aspectes bàsics de la cerca de la productivitat i de la competitivitat. De la innovació, de la generació de noves idees, de la flexibilitat. Paradoxalment, la igualtat de resultats debilita a llarg termini l'estat del benestar perquè el fa insostenible, perjudicant a aquells que precisament pretén protegir en el curt termini.

El paper de la competència

Per la seva banda, la competència té la virtut de contribuir a donar resposta a les dues qüestions plantejades, ja que no només té una vinculació directa amb la productivitat, sinó que també ajuda a que el creixement econòmic tingui un millor repartiment i arribi a la majoria.

La competència promou la productivitat de curt termini i de llarg termini. Per un costat, promou la productivitat en la producció de béns i serveis, la qual cosa es trasllada en un ús eficient dels recursos existents per part dels productors —eficiència estàtica— alliberant recursos que poden ser em-

prats per altres usos. Per un altre costat, promou la innovació de processos i productes, la qual cosa, a llarg termini, suposarà una millora en la productivitat i, per tant, una millor utilització dels recursos existents —eficiència dinàmica— que produirà un nou alliberament de recursos que podran ser emprats per altres usos.

La competència afavoreix el degoteig i la millor distribució del creixement. La lliure acció dels mercats sense polítiques de defensa de la competència afavoreix que els peixos grossos es mengin els peixos petits. Aquells amb més poder, aquells amb més riquesa, tenen posicions dominants en els mercats que els atorga un avantatge sobre la resta i la possibilitat d'extreure rendes de la majoria. Per tant, la manca de competència en els mercats permet la concentració de la riquesa i l'acumulació de poder. De nou, una amenaça per a la democràcia. La lluita contra els monopolis i els oligopolis —estructures anticompetitives— però també contra qualsevol acció conscient que limiti la competència —conductes anticompetitives— és una lluita per protegir els dèbils dels poderosos. Per protegir les classes mitjanes i baixes dels poderosos. Per protegir la majoria de les elits.

Un exemple d'aquest fet és la política de campions nacionals. Quan els estats promouen campions nacionals,

empreses de matriu nacional amb vocació d'internacionalització, ho fan tot sovint restringint la competència en el mercat domèstic o fent ben poc per a aprofundir-la sota la retòrica que el pes d'aquestes companyies en el món afavoreix l'economia del país. Les classes mitjanes i baixes de la societat són perjudicades per la manca de competència interna, per unes polítiques que només afavoriran les elits econòmiques implicades en aquests campions nacionals. Quin benefici obtenim els consumidors domèstics del fet que Telefònica o Endesa s'estenguin en el món gràcies a mantenir un mercat domèstic poc competitiu? Quin és el retorn per a les classes populars de l'extensió internacional de les empreses constructores espanyoles que han inflat la seva fortalesa financera gràcies a la sobreinversió en infraestructures finançades majoritàriament pels contribuents i per usuaris a vegades captius?

La defensa de la competència té un fort impacte sobre el benestar de les classes populars, ja que afecta a multitud de béns i serveis que necessiten diàriament, com el preu de la gasolina, els productes farmacèutics, els productes alimentaris, les telecomunicacions, els serveis de transport, els serveis associats a la defensa legal —advocats, procuradors...— o a tràmits legals oficials —notaries. Defensar la competència en

» La igualtat de resultats debilita a llarg termini l'estat del benestar perquè el fa insostenible, perjudicant aquells que precisament pretén protegir en el curt termini

els mercats és protegir els més febles d'aquells que perseguint la maximització dels seus beneficis o la protecció de rendes de posició —a vegades històriques però sense una justificació econòmica a dia d'avui— viuen atrinxerats en l'estatus quo contra qualsevol reforma o canvi que introdueixi el debilitament dels seus privilegis.

Democratitzar les institucions requereix avaluar

La crisi econòmica va consolidant un marc d'anàlisi que ens acosta a la noció d'una certa lluita de classes entre les elits polítiques i econòmiques i la majoria. Aquesta anàlisi s'accentua amb la gestió de la crisi i amb la percepció que quan la desigualtat s'accentua els qui ostenten els privilegis i, per tant, el domini de les institucions que els suporten, semblen tendir a promoure els seus interessos per sobre dels interessos del col·lectiu. La lluita pels recursos escassos s'accentua i no tothom es troba en les mateixes condicions en aquesta pugna distributiva.

La desigualtat en l'accés a les institucions produeix asimetries d'informació entre la classe dirigent i la majoria que poden ser explotades per a esbiaixar el comportament de les institucions i afavorir interessos més privats que

col·lectius. No és estrany que en contextos on es fa habitualment un ús de part de les institucions hi hagi poca tradició a avaluar les polítiques i l'ús que se'n fa dels recursos públics. Tampoc és estrany que en aquests contextos la transparència tingui dificultats per a fer-se un lloc amb naturalitat. Aquest fet està a la base de l'arbitrarietat amb què es fa la política econòmica i amb què actuen moltes institucions.

Per a mantenir un grau elevat d'arbitrarietat no es pot donar publicitat als efectes de les polítiques. Per a mantenir l'arbitrarietat les regulacions han de ser ambigües i han de poder ser canviades fàcilment a voluntat de qui les fa complir. Sense avaluació no hi ha rendiment de comptes perquè allà on no hi ha dades hi regna la retòrica. Sense rendiment de comptes difícilment podem assegurar el millor ús dels recursos públics i poc podem confiar en la satisfacció dels objectius que reservem a l'estat per a afavorir la cocció d'un pastís més gran i d'un repartiment del mateix més acceptable socialment.

Democratitzar l'economia passa per democratitzar les institucions amb transparència, avaluació i rendiment de comptes. Passa per ser exigent amb l'acció pública però amb la consciència que els recursos no són il·limitats. Ser conscients que cal prioritzar, i que això ens obliga a la responsabilitat. Per a ser

responsables prioritzant necessitem de l'avaluació i de l'estudi rigorós de les alternatives i dels resultats.

La governança col·laborativa

Una altra de les característiques de molts països d'èxit econòmic és la capacitat d'arribar a consensos polítics sobre els aspectes bàsics de la seva economia o fins i tot el seu esforç quotidià per a involucrar el màxim nombre d'agents en les decisions que afecten a la col·lectivitat en projectes singulars. El consens és un actiu per a l'economia. És un factor d'estabilitat i afavoreix resultats més equilibrats en la presa de decisions col·lectives que les iniciatives de part, el que ajuda a legitimar aquestes decisions i a facilitar el degoteig de l'èxit de les mateixes sobre tot el conjunt de la població.

Malauradament no tots els països tenen la mateixa tradició de pacte, de consens. Aquesta tradició és molt present en molts dels països que van patir directament la Segona Guerra Mundial, i que van haver de reconstruir-se fent un esforç col·lectiu en règims democràtics que es consolidarien durant la segona meitat del segle XX. En canvi, els països que van quedar aïllats i sobretot aquells que han patit dictadures militars durant la segona meitat de segle

La manca de competència en els mercats permet
la concentració de la riquesa i l'acumulació de poder.
De nou, una amenaça per a la democràcia.

—Estat espanyol, Portugal, Grècia...—, i que dividien el país en dues meitats antagòniques, tenen moltes més dificultats per a viure amb naturalitat el consens com un valor desitjable i normal. Tampoc tots els països tenen el mateix capital social, és a dir, la mateixa inclinació cap a la participació social dels seus individus, la confiança en els altres i l'ajuda mútua. El capital social ajuda a resoldre comportaments oportunistes i actua com un substitut de la manca d'estructures jurídiques per a facilitar transaccions, resolucions de conflictes o processos de decisió col·lectives necessàries per la convivència.

Democratitzar l'economia també significa promoure el capital social. I pot significar promoure els mecanismes de participació i representació dels diferents interessos. I que en la cerca del consens, lleial i responsable, es prenguin les decisions més satisfactòries per al conjunt sobre la base de la informació, la deliberació i la responsabilitat. Aquest és l'objectiu que cerca la governança col·laborativa. Millorar les polítiques per la via de la deliberació dels interessats, de l'apoderament per part del col·lectiu als representants dels diferents interessos en joc per a prendre decisions col·lectives o per a participar en els processos de definició d'aquestes decisions amb capacitat per a condicionar-ne els resultats.

Una administració oberta a la governança col·laborativa requereix de flexibilitat i dinamisme. Superar els límits de les rigideses burocràtiques. Necessita d'una administració oberta a prendre riscos. A cedir part del control dels processos. Però també requereix d'una administració que ofereixi tota la informació disponible, que sigui transparent i que ofereixi els instruments a tots els participants per a prendre les decisions més responsables. El coneixement del conjunt d'efectes i la deliberació organitzada, permet obtenir una visió de conjunt, d'empatia amb els interessos de les altres parts, de construcció de confiança, i de major coneixement sobre les necessitats col·lectives. Mitiguen la persecució legítima del propi interès. Sense aquests processos de col·laboració, de relació i de confiança els diferents grups situen el seu interès privat com a base de la seva acció en el procés de formació de polítiques públiques.

Democratitzar l'economia és un dels grans reptes que tenim com a societat i és una exigència dels ciutadans. Al centre hi trobem la necessitat d'eliminar els flagells de la desigualtat, promovent el degoteig del creixement econòmic a totes les capes de la societat i afavorint un repartiment més just dels sacrificis. Requereix mantenir una societat cohesionada en base a processos de decisió

col·lectiva més equilibrats, responsables i on els interessos privats quedin mitigats bé pel paper de les institucions, bé pel paper del capital social. Democratitzar l'economia requereix avançar en el canvi de les persones, de la seva ètica i moral. Dels representants polítics, però també dels ciutadans. Democratitzar l'economia per la via dels aspectes que s'han tractat en aquest article no és senzill i requereix de sacrificis. És més difícil que caure seduïts per missatges que simplifiquen l'entitat i els motius de l'origen dels problemes econòmics actuals i aporten seguretats i certes pròpies d'una època que no tornarà. És més difícil perquè requereix mantenir l'exigència en el treball ben fet. En l'eficiència. En l'esforç, en definitiva. I fer-ho en un temps d'incertesa i d'inseguretat que requereix la solidaritat de tots. Que necessita del col·lectiu per a garantir l'emancipació i llibertat de cadascun dels individus. ◀

PREMI D'ASSAIG IRLA 2015

Per donar compliment a l'objectiu bàsic d'estimular l'estudi de la realitat política, econòmica, social i cultural dels Països Catalans, així com el seu pensament, la Fundació Josep Irla, en col·laboració amb Angle Editorial, convoca el PREMI D'ASSAIG IRLA 2015, el qual es regeix a través de les següents bases

DOTAT AMB
6.000 €

FUNDACIÓ JOSEP IRLA

Capítol Primer: Objecte

Article 1. Les obres que es presentin al PREMI D'ASSAIG IRLA 2015 hauran de versar entorn la realitat política, econòmica, social i cultural dels Països Catalans i els seus reptes de futur. **Article 2.** Es valoraran especialment les obres que combinin l'exposició teòrica, la seva aplicació pràctica i la seva exemplificació a través de comparatives amb altres realitats.

Capítol Segon: Condicions de les obres

Article 3. Les obres hauran de ser estrictament inèdites i no podran haver estat premiades anteriorment. **Article 4.** Totes les obres hauran d'estar escrites en llengua catalana. **Article 5.** Les obres han de tenir una extensió d'entre 180.000 i 200.000 espais.

Capítol Tercer: Contingut del premi

Article 6. El PREMI D'ASSAIG IRLA 2015 està dotat amb 6.000 euros, en concepte de drets d'autor, i la publicació de l'obra guanyadora a la col·lecció El Fil d'Ariadna, d'Angle Editorial. El lliurament dels 6.000 euros es farà efectiu a partir de la concessió pública del premi i amb posterioritat a la signatura per part de l'autor/a del contracte corresponent segons la llei vigent. A la dotació econòmica s'hi deduiran els impostos que siguin pertinents aplicar. **Article 7.** L'atorgament del premi comporta que l'autor/a de l'obra guanyadora cedeix en exclusiva per tot el període de vigència dels drets de propietat intel·lectual, a la Fundació Josep Irla, tots els drets d'explotació sobre aquesta, per a totes les modalitats d'edició, en qualsevol format o suport, incloent la traducció en tots els idiomes. La Fundació Josep Irla podrà subscriure amb tercers els acords que siguin necessaris per possibilitar-ne l'òptima explotació en les diverses modalitats, o bé efectuar l'esmentada explotació directament per si mateixa. **Article 8.** La Fundació Josep Irla i Angle Editorial es reserven el dret a publicar, individualment o conjuntament, aquelles obres no premiades que considerin d'una qualitat remarcable, sempre que l'autor/a hi estigui d'acord.

Capítol Quart: Resolució del premi

Article 9. La resolució del PREMI D'ASSAIG IRLA 2015 anirà a càrrec d'un Jurat compost per cinc personalitats destacades del món polític, econòmic, social i cultural dels Països Catalans, proposades pel Patronat de la Fundació Josep Irla i Angle Editorial, així com una persona representant

de la Fundació Josep Irla que exercirà la funció de secretari/a. **Article 10.** Inicialment, la resolució del PREMI D'ASSAIG IRLA 2015 s'intentarà decidir per consens entre les persones membres del Jurat. Si aquest fet no fos possible, es procedirà a una votació que es resoldrà per majoria simple. El veredict del jurat serà inapel·lable. **Article 11.** Si el Jurat ho creu oportú, el premi podrà ser considerat desert. En cap cas, podrà ser concedit ex aequo. **Article 12.** La resolució del premi es farà pública en el marc de la Nit Irla 2014 que se celebrarà durant la primavera de 2014. Posteriorment, la Fundació Josep Irla celebrarà un acte de presentació de l'obra.

Capítol Cinquè: Presentació de les obres

Article 13. El termini de presentació d'originals finalitza el 27 de febrer de 2015 a les 14 hores.

Article 14. S'han de lliurar sis còpies en paper degudament enquadrades i una còpia en suport informàtic a la seu de la Fundació Josep Irla (Calàbria, 166 entresòl. 08015 Barcelona). **Article 15.** Als originals hi haurà de constar el nom, els cognoms, l'adreça, el telèfon i el correu electrònic de l'autor/a i la data de presentació. Si es preferís emprar un pseudònim, l'autor/a haurà d'adjuntar als originals una plica consistent en un sobre tancat on constarà a l'exterior el títol de l'obra i a l'interior el nom i els cognoms de l'autor/a, l'adreça, el telèfon i el correu electrònic. **Article 16.** Els autors/es es comprometen a no retirar l'obra abans de fer-se pública l'adjudicació del premi. La presentació d'una obra comporta, així mateix, que l'autor/a no en té compromesos els drets d'edició i reproducció i que l'obra no ha estat presentada a cap altre premi o certamen pendent d'adjudicació. **Article 17.** Un exemplar de cadascuna de les obres no premiades quedarà dipositat a la biblioteca de la Fundació Josep Irla. La resta d'originals podran ser retirats pels seus autors/es fins a un màxim d'un mes després de la resolució del premi. **Article 18.** Les dades de caràcter personal facilitades pels autors/es i recollides en els documents indicats en aquestes bases, seran incorporades en fitxers titularitat de la Fundació Josep Irla, amb domicili al carrer Calàbria 166 entresòl de Barcelona, amb l'objecte de ser tractades per les finalitats pròpies per les que han estat sol·licitades i per mantenir les persones autores informades sobre les activitats de la Fundació Josep Irla. Els/les autors/es podran exercir en els termes previstos a la Llei orgànica de protecció de dades, els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició de les seves dades de caràcter personal, de forma gratuïta, dirigint una comunicació per escrit a info@irla.cat. **Article 19.** La presentació d'originals implica l'acceptació d'aquestes bases, que actuen en valor de contracte.